

V tiskarni št. 179. in solota
 zbiranja in velja v Mari-
 boru brez pošiljanja na
 dom za vsako leto 8 gl. — k.
 za pol leta . . . 4
 za četrt leta . . . 2

Po pošti:
 Za vsako leto 10 gl. — k.
 za pol leta . . . 5
 za četrt leta 2 . . . 60 . . .

Vredništvo in opravištvostvo
 e na stolnem trgu (Dom-
 plat) hiš. št. 179.

SLOVENSKI NAROD.

Oznaniła:
 Za navadno dvestopno-
 vrsto se plačuje
 6 kr., če se tiskajo krat
 5 kr., če se tiskajo skrat
 4 kr., če se tiskajo skrat,
 več pisemne se plače-
 jejo po prostoru.
 Za vsak tisk je plačat-
 kolek (štempelj) za 30 k.
 Rokopisi se ne vračajo,
 dopisi naj se blagovoljno
 frankujejo.

Vabilo na naročbo.

V kratkem se prične novo četrtletje. One p. n. naročnike „Slov. Naroda“, katerim do tje naročnina poteče, prosimo, naj jo o pravem času ponové, da ne pride nered v razpošiljanje. Kdor bi se prekasno naročil, ne mogli bi mu več ustrezati s prejšnjimi listi, ker nam velika denarna škoda, katero imamo pri „Slov. Narodu“, ne dopušča tiskati več iztosa, kakor je naročenih. Novci se najbolje in najceneje pošiljajo po poštnih nakaznicah (postanweisung) in pristavljamo, da znaša četrtletna naročnina 2 gold. 60 kr.

Vsem dosedanjim žrtvam kljubu smo si priskrbeli novih delalcev in dopisnikov, tako da nam bo mogoče zadostiti vsem tirjavam, ki se morejo staviti do slovenskega lista, ki v sedanjih časih izhaja samo trikrat na teden. Prinašali bomo kakor do zdaj uvodne članke, ki bodo brez strahu vsestransko tolnačili naše politično razmerje, v dopisih bomo podajali bralcem najnovejše dogodbe na slovenskem in avstrijskem svetu, „Listek“ se nam bo obogatil in nam je med drugimi znani humorist g. dr. Zarnik obljubil, da bo v „Slov. Nar.“ listku nadaljeval svoje toliko priljubljene „originale iz domačega življenja“; s kratka, naša skrb bo, da ponudimo Sloven-
 cem list vreden in dostojen; na Slovincih pa je, ali nas hočejo podpirati v našem početju, ki tirja od nas tolikega požrtovanja, ali pa hoté dopustiti, da se kedaj še volja spolni našim nasprotnikom, ki nam že konec ne le voščijo, ampak tudi javno prerokujejo.

„Slovenski Narod“ bo svojo dolžnost storil, naj jo stori tudi slovensko občinstvo!

V Mariboru konec junija meseca 1869.

Lastniki in vredništvo.

Svoboda, kakoršna na Slovenskem.

I.

„Hvala Bogu, da se dá z decembersko ustavo in decemberski ustavi kljubu tako lepo vladati,“ mislili smo si že, ko smo brali, kako je bil g. Möring tabor pri Frnetiču najporedit dovolil, potem pa iz „višjih političnih razlogov“ svojo besedo zopet oporekel. Pa hitro smo pustili božjo hvalo, ko smo se domislili, da je ljudska govornica temu pobožnemu vskliku pripregla posvetni dostavek: „hudiču pa figo!“ in ostala nam je le ena želja, želja namreč, da bi bile vse one absolutistične narave, nad katerimi v Avstriji soince tako lepo, če ne lepše sije, kakor nad svobodnjaki, toliko zmogne slovenskega jezika, da bi jim bili mogli pokazati ono številko „Primorca“, v kateri g. Cegnar razglašá, kako krasno in umljivo je znal g. Möring neškodljivo napraviti ono ustavno, memogredé rečeno s prestola in s prisego uradnikov zagotovljeno pravico do svobodnega zborovanja in taborovanja. Ti podedovani absolutisti, katerim že sama beseda „ustava“ žene cele ko-

pice mravljincev po sključenih hrbtih, bili bi se prepričali, da ustava ni to, kar si oni o njej mislijo, zlasti da jej še nikakor ni obveljalo, ka bi se bila popela do „višega političnega obzorja“ in više politične veljave; prepričali bi se bili, da se mora kakor nekdanj „kratka podložnikova pamet“ trikrat do tal prikloniti, kader na oder stopi više državno modroslovje. Tú g. Möring decembersko ustavo in njene pritikline bolje pozna, kakor naši absolutistični strahopetneži v svojem obupu. V postavi o svobodnem zborovanju 15. nov. 1867 je našel menda §. 6, ki pravi, da se smejo zabraniti zbori, ki bi v nevarnost devali javno varnosti ali javni blagor. In g. Möring mora vedeti, kaj je to; torej se vsede in lakonično zapiše: „vzvidelo se mi je iz višjih političnih obzirov taborovanje medčasno ustaviti.“ Kaka sprememba! Pirotehnik Stuver na Dunaji bi si ne mogel izmisliti boljšega predmeta za svoj umetelni ogenj: Zdjaj široko polje, na katerem na tisoče in tisoče žuljavih slovenskih rok prosi: „dajte nam naše pravice, zboljšajte naše stanje!“ in samo en „bum!“ ali „changer!“ in visoko v oblakih nad meglenimi tli bi stal ta ali oni viši državnik in veleval: „Medčamo molčite, Slovinci! Zdjaj itak govore Nemci, Italijani in drugi narodi, ki si niso ob vroči kaši gobcev prismočili!“ Prizor bi lahko olepševal umeten ogenj, ktereга sicer ni bilo v Trstu, ktereга bi bili pa tudi tam lahko napravili, saj so pri rokah cevi in državni smodnik.

Ne le zarad cevi in smodnika, ampak tudi zarad kratkega in čvrstega sloga se priporočajo za c. kr. namestnike — viši častniki. „Vzvidelo se mi je“ in podložniška pamet mora dovolj vedeti. Na to nas je domislila okrožnica nevojaškega deželnega predsednika kranjskega. Kolika zbirka zvutih in zavutih stavkov, predno g. predsednik pové, kaj se je njemu „vzvidelo“ za blagor, varnost in ustavnost na Kranjskem. Pa naj si za denes č. bralci sami ustvarjajo svojo sodbo in primerjajo Möringa s Konradom, ki je to-le okrožnico razposlal svojim okrajim glavarjem:

Zuano Vam je, da so se v zadnjem času posebno v nekterih krajih kranjske dežele nad kmečkim ljudstvom pokazala znamenja nenavadne razdraženosti, ktera se je razodevala v surovih činih strasti in v poskušnjah drugače misleče posiljevati.

Take okoliščine je treha tem ostreje odpraviti, ker po vsem kar je bilo videti, kaže to gibanje namene in težnje, ki so načelom ustave in podlagam društvenega življenja naravnost nasprotne, ker ovirajo razvoj in uredničenje ustave in ker so, ko bi so dalje razvijale in obveljavale, take, da bi lahko javni mir in red spravile v stalno nevarnost.

Ne dvomim, da bi se Vi tej nevarnosti, ko bi se je bilo tako ali drugače kje v Vašem upravnem okrožju bati, ne stavili o pravem času in z vso resnobo nasproti, in da bi vse storili, kar bi bilo treba in kar postava veleva, ko bi morebiti posamezne srenje ne mogle s svojimi močmi skrbeti za oskrbljevanje policijske uprave spadajoče med njihove dolžnosti, ali pa ko bi srenjska predstojništva ne storila svoje dolžnosti, kakor bi jo morala.

Na drugi strani pa se kaže, da bi bil poduk in izobraževanje edini in sicer nujno potrební pripomoček, s katerim bi se dali razširjati pojmovi in ljubezen za postave in podlage našega državnega reda. Srenjska zastop-

Listek.

Francoz na kurjih jajcih. *)

Dr. Konst. Wurzbach v knjizi: „die sprichwörter der Polen“ pripoveduje:

Na poljskega kralja Ivana Sobéskega dvoru je bil mož, kteremu so pred obedom rékali vitez, a po obedu plemenitaš.

Neki gospod, zdaj prvič prišedši v kraljeve sobe, vprašal ga je, kdo bi on bil; a ta mu je odgovoril: „kraljev brivec.“ — „Torej kralju brado briješ?“ — „Ne“, odgovori, „za nos primem vsacega, kdor ga previsoko nosi, ter z milom mažem nekraljevo dvorno sodrgo.“

„Mislim, ka se šališ“, nevoljen odgovori tujec.

„Nej svobodno tako misliti“, reče porednež; „hotel sem vas seznaniti z običaji našega dvora, jer tukaj sta samo dva, katera vse smeta: kralj in njegov blázen (norec). Samo kralju se je svobodno jeziti, a samo njega blaznu šale zbijati. A jer te pravice nikdo s seboj ne prinese, nego jo stovprv tukaj dobode, umejete, ka v pravico seza kralju, kdor se jezi; a jaz svojo pravico, šale zbijati, vsak hipec rad odstopim vsacemu, kdor jo hoče.“

„Kako nejsem takoj zapazil, ka imam blazna pred seboj!“ tujec nevoljen reče svojemu tovarišu.

„Napaka je res, da je nej oprostiti,“ pristavi šaljivec, „ino reči je, da jaz bolje znam svoje ljudi.“

Kralju je bila po godi njegovega blazna šaljivost. Imenoval ga je svojega ljubega Vinisa, a če je prešel dan, v katerem ga nej videl, tožilo se mu je po njem. Vinnicki je torej povsod in vedno spremljal kralja. Sobéski je bil še hetman, ko je šel v hočimsko bitvo, ter Vinnicki je bil tudi z njim

i tako je v mnogih vojnah z njim vojeval. A kraljica Vinnickemu nej bila prijazna, kjer je njene Francoze vedno ščipal. To šaljivca nej ustavilo, hvalliti se vsemu svetu, kako mu je presvitla kraljica milostiva, kar je tudi kralj zvedel. Ko ga je tedaj Sobeski povprašal, kako more tako lagati? odgovoril blazen: „Ne lažem, premilostivi kralj, kajti star sluga, star konj in star osel nikoli nej posebno v čišli. Nego ka mi je gospa kraljica res vrlo milostiva, kaže to, jer je Francozom od dne do dne prijaznejša, a jaz vendar pijem tisto pivo, katero oni varé. Denes me z dvora pošlji, milostivi gospod, i takoj jutri se ti zahvale vsi Francozi na to ljubav; če nej res, hočem, dokler bodem živel, ta župan *) nositi kakor lažnjivec.“

„Ti ostaneš Vinisa, a jaz te ne pošljem z dvora; samo gledi, da ti bođe tudi kraljica prijazna.“

Vinnicki obreče, kraljeve besede ne pozabiti i skoraj priti v kraljičino milost.

Temu so se vsi čudili, jer vedeli so, ka Vinnicki svoje besede ne pogazi. A tu je bilo najprvo treba, ne dražiti Francozov, katerih nej bilo malo pri dvoru; vendar se je tem utegnola izgubiti milost kraljeva, kateri sam nej bil prijatelj Francozom ter je nerad videl, ka se jim je dajal povsod prvi prostor. Dvorjani so bili torej zelo sničavi, kako se Vinnicki reši zadrege; vendar si je vsak mislil, ka, če ne drugače, kakoj umetelnostijo.

Od tega dne se Vinnicki zapre v zadnje stanice grada, ter se ne pokaže kralju. To se je godilo v Zločevem.

„Kde je Vinnicki?“ popravša Sobéski vsak dan. Odgovarjali so mu: „Zbolel je.“

Kralj mu takoj pošlje svojega kaplana i vrača; a Vinnicki nej dal nikomur k sebi priti. Minol je prvi, minol je drugi teden; kralja nej mogel nikdo razveseliti. Prišlo je tudi neprijetno vreme, i z dvora je izginola vsa radost. Kralj je bil od dne do dne zlovoljniji, ni jesti se mu uže nej hotelo,

*) Po pisateljev posebni želji smo brez premembe tiskali sestavek, kakor ga je pisal Vredn.

*) Suknja.

ništva in prebivalstvo bi se imelo podučevati in izobraževati o tem, kaj je in pomeni ustava in postavni red z njo ustanovljen, ki vsem državljanom enakomerno hasni, posebno kaj so in pomenijo državne osnovne postave, brambovska ustanova, verske in šolske postave.

Znano mi je, da so se tega pripomočka predstojniki nekterih okrajev že uspešno posluževali, in da jim posebno seje srenjskih odborov dajo dobro izvoljeno priliko za take težnje.

Toda le neumorna stanovitnost in delavnost more po tej poti peljati k zaželjenemu cilju in bo končno k njemu tudi peljala.

Izvolite si šteti v posebno svojo dolžnost, da vsako priliko, ko pride te z ljudstvom svojega okraja v dotiku, posebno pa uradne dneve in seje srenjskih odborov, ktere ravno iz tega namena prav pogosto obiskujete, v to porabite, da razumljenje in ljubezen do državnih osnovnih postav in do dobrohotnih in svobodomiselnih vladnih namenov iz njih izviraajočih širite in utrjujete med ljudstvom, posebno med srenjskimi zastopi.

Ravno tako neprestano skrbite, da se ostro in naravnost nasproti postavite vsem protivnim z zapeljivoimi, dražljivimi in krivimi lažmi o narodnosti in jeziku ali veri, ki bi bila v neravnosti, o samevoljenem obteževanju z davki itd. zvezanim agitacijam.

Sklicujem se na mojo denašnje naredbo gledé nadziranja učiteljev in njihovega upljava do šolske mladeži. Ravno tako so se mi naznanili slučaji, v kterih se je tudi prižnica v to zlorabila, da se je pod krinko vere in cerkve, ki bi bile v nevarnosti, in s sleparijami o drugih nevarnostih, ki bi ju čakale, skrivaj ali naravnost napadala ustava in postavodaja.

Vlada nikakor noče proti duhovstvu v deželi sploh gojiti izmišljenega nezaupanja, ali ovirati ga v delavnosti njegovega npravnega blagonosnega poklica, ali prezirati njegove zasluge za društveni red, npravnost in versko ljudsko odgojo sploh, vendar tirjajo one posamezne prikazni, da resno in resneje pazimo in da bolj in bolj ter krepko okoliščine nadziramo in postavimo kar najostreje izvršujemo.

Sklicevaje se na mojo naredbo iz enakih povodov 25. oktobr 1867 št. 2602 izdano, gospodu c. kr. okrajnemu glavarju posebno naročujem, naj imajo posebno pozorno oko za vsa taka skrivna početja in agitacije, ki hoté zdravo pamet ljudstvu zmotiti in ljudstvo po tem naravnost ali skrivaj rabiti (ausbeuten) za protiuštavne namene, in naj proti vsem, ki bi kaj takega počenjali, pótém c. kr. državnega pravdníštva, ki ima za svoj delj zaukaz posebne ostrosti in pazljivosti, sprožijo kazensko-sodnijsko preiskavanje, ali pa po okoliščinah, ko bi dotična ravnanja imela znamenja prestopka §. 11 cesarske naredbe 20. aprila 1854 naj v lastnem delokrožji postopajo z vsa postavno ostrostjo; zlasti pa pri vsem tem na to pazite, da se pri protipostavnih prestopih, storjenih v javnih govorih, zanesljivo dokaže, da se je go-dilo kaznovanja vredno dejanje.

Vsi taki dogodki se mi imajo takoj naznaniti in se mora vselej sporočilu pristaviti, kaj se je od strani g. c. kr. okrajnega glavarja v stvari storilo.

S pomočjo izobraževanja, kakor tudi s prijaznim ustrežanjem vsem pravičnim željam ljudskim na eni strani, in z odvažnim ostrim postopanjem zoper protiuštavne prestepe na drugi strani, more in bode g. c. kr. okrajnemu glavarju obveljalo, da si ustanovi v vsaki srenji krepko, vedno rastočo stranko in da si pridobi zaupnih mož, ki Vas bodo pri vsem prizadevanju za ustavni razvoj in postavni red v srenji in v okrajnem oblasti možato in vspešno podpirali.

Na svoje težavno odgovorno stanje se sklicujem, če gg. okrajnim glavarjem nalagam dolžnost, naj vse storé, da se dalje ne širijo nepostavne razmere, napravljene po umetnih upljivih protiuštavnih življev, da se te razmere odstranijo tudi v onih krajih in med onim ljudstvom, kjer so se že

ter naposled v čemernosti odreče kraljici prošnjo za prošnjo. Kraljica se je srdila, kralju se je tožilo, da uže sam nej vedel, po čem, a Vinnickega še zdaj nej bilo izpregledati.

Kraljici uže ni bilo prebivati. Pokliče torej enega svojih dvorjanov, ter mu nevoljna reče: „Znam, ka blazen Vinnicki nej bolan! Bodi si kakor koli! storite, da pride h kralju.“

Francoz, kateri je vedel, kakšna je kraljica, takoj umeje, ka se zdaj ne bode šaliti, nego če se mu ne posreči, kar mu je ukazano, treba potovati z dvora. Ide torej k blaznu. Dolgo je prosil i trkal na duri. Celu uro prosivšemu i grozivšemu odpre služabnik, ter ga véde v drugo stanico, kder je Vinnicki ves ogrnen zeló nizko sedel. Blazen je govoril mnogo jzikov; zato je bil Francozom na velk strah, jer je v samem njih jeziku pobijal njihovo razumnost.

„Kaj ti je, prijatelj?“ vpraša Francoz.

„Po láchko, za Boga svetega, po láchko!“ zašepetá Vinnicki, ter kolikorkrat poslanik začne zopet govoriti, reče mu: pst! — Francoz je malo ne že hotel iztegniti meč.

Kader Vinnicki zapazi, ka je Francozova jeza uže vrhá dokipela, prgovori: „Povedite mi, ste li krepk naravoslovec?“

„Čemu to vprašate?“ Francoz razkačen zavrne, „ali nejsem hodil v Parizu v akademijo?“

„Torej mi povedite,“ Vinnicki mirno daljuje, „kako piščeta pridó na svet?“

„Vsa podoba je, ka zopet misliš zbijati svoje stare šale“, odgovori Francoz — „no bodi si, jer to je tvoje delo, „dobrovoljnější pridene“. Torej piščeta? Rodé se, kakor vse na svetu.“

„Akademija pariška tedaj misli, ka se piščeta rodé? Hem! čudno, pri nas v Poljji stare babe učé, ka trebé kokos posaditi na jajca, iz katerih se potlej izvalé piščanci.“

ugnezdile, in da se trdno in stalno ukorenini spoštovanje do ustave in postave. Naj Vas, blagorodni gospod, zagotavljam vsega svojega spoštovanja.

V Ljubljani 14. junija 1869.

pl. Konrad, l. r.

Tako g. deželni predsednik kranjski. Prihodnjič bomo prosili mi za besedo.

Dopisi.

Iz Ljubljane 23. junija [Izv. dop.] Nemške novine zmerom tako pišejo, kakor bi Janjče in Velče bilo vse ena ter ista stvar; a to nikakor ni res! In da to ni res, moramo zopet in vedno poudarjati! V Velčem ni bilo nobenega Janjčana! Velčanje niso nemškutarjem hoteli nič žalega storiti, kajti največji zaslužek imajo v papirnici ter se torej bojé, da bi ne izgubili kruha, ako bi se kazali sovražne oholim nemškutarjem, s kterimi držvečina papirniške gospóde. Papirniški delavci dan pred turnarskim izhodom niti delali niso, ker so bili oproščeni, da so turnarjem vence pletli.

Zjutraj predno so šli turnarji po železnici na Janjče, prišla sta bila dva kmeta z Janjčega ali iz janjskega obližja v Ljubljano, ter sta na kolo-dvoru prosila nemškutarjev, naj domá ostanejo. Vse zastoj! Ali torej niso šli res prepira in boja narejat?

Ko so ljubljanski nemškutarški prijatelji in prijateljice prišli po pol-dne v Velče, bili so kmetje mirni, ter so z novci igrali za cel streljaj daleč od turnarjev v smrečji. Zlasti nemškutarške gospodičine in gospé, boječe zaradi janjske dogodbe niso hotele k mizam sestí, rekoč: Kmetov se bojimo. Vojaci brž odgovoré: kmete hočemo zapoditi, in planeje vanje ter je razkropé. O tej dobi po naključji pride cela množica ljudi iz cerkve pri Devici Mariji v Polji. Vse je bežalo črez most preko Ljubljanice, a za ljudmi so drli in mahali častniki in žandarji, kteri so tudi štirikrat ustrelili, najbrže v zrak. Rode ter še neki njegov prijatelj nista bežala, ker sta rekla, da sta tukaj domá, torej na svojem; da nista nič huđega storila, in da sta brez orožja. Rode je rekel: tudi jaz sem vojak, in za tega delj vé m vaše pravice in zakone. Vse ni pomagalo nič. Potegnila sta sablje, en žandar in en vojak, ter začela Rodeta po glavi tako mahati, da sta ga najbrže takrat že navarno ranila. Rodetov prijatelj zbeži in tudi Rode sam steče ter se hoče umekniti v neko hišo, ktera je bila zaprta. Potem steče okoli te hiše k drugej, ki jo najde odprto, in skrije se za vežne duri. Izleče ga kadetfeldwebel Kuhnovega polka ven, neki častnik ga prime za lase, in potlej ga začne mesariti. Rode je molil in prosil ter jih rotil v slovenskem, nemškem in laškem jeziku, naj ga pusté, ker je miren, brezorožen in nedolžen. Vse zastoj! Vojak ali žandar, tega dobro ne vemo, nastavi, da bi ga prebodel, bajonet na prsi Rodetu, kteri ves krvav, v smrtnem boji in strahu, z eno roko bajonet odbije in z drugo temu človeku priloži zaušnico. V tem hipu žandar puško nastavi Rodetu od zadaj v glavo, in ustrelí, da mu se kroglja iz ust priletela. Potem se je Rode začel posedáti, in v tem hipu so ga še od zadaj v hrbet prebodeli, umirajočega sekali in topli, ter turnarji kričali: crkni pes! Kmetka žena, ktera je vse to videla, rekla nam je: „tako je bilo, kakor v povestih beremo o tistih divjaci, ki ljudí žró!“ Pri sv. Krištofu so Rodetov oče in do 100 kmetov nad ubitim v nebo prisegali, da je po nedolžnem razmesarjen. Eden iz kmetov je v mrtvášnici pokazal na križanega Kristusa, in v pričó velike množice zaupil: „kakor je Kristus nedolžen umrl, tako tudi Rode, ob á v sovražnih rokah!“ K sv. Krištofu ga je hodilo toliko ljudi gledat, da je bilo videti, kakor bi procesija šla; nad 1000 ljudi je videlo njegove rane. V pričó velike množice (morda je bilo do 100 duš), obrnil ga je njegov brat, in vsem pokazal, da je res v hrbet zaboden. — In o tem se ne ljubi nikomur odgovarjati? Sram bodi vseh tistih, kteri o tem molče! Še veliko bolj sram pa vseh, kteri hoté tako ravnanje zagovarjati!

„Kam meri ta učeni prepír?“ Francoz nevoljen vpraša.

„Na piščeta, katera ima naša milostiva gospa zeló rada, kar njenim dvorjanom utegne biti znano, kajti slišal sem pripovedovati, ka pariška akademija v svet pošilja več dobrih dvorjanov nego naravoslovcev. Veste li gospod, ka je zdaj zima?“

Francoz hoče malo ne od jeze počiti, vrže se v kresla (stol z ročama) ter umolkne. Vinnicki zamiží ino jame smrčati.

„Gospod Vinnicki“, solzen zavpije Francoz, „ne mučite me tako, jer moja sreča je na prevésici. Kralju se toži brez vas, a kraljica mi je ukazala, ne poprej pred nje oči priti, dokler vas ne privédem h kralju.“

„Ste li to obrekli?“ vpraša blazen.

„Kdo me je vprašal? Ukazalo se mi je“, odgovori Francoz.

„Gospod, zavpije Vinnicke, vi ste slab dvorjan, a vendar bi vam bilo vedeti, ka sem jaz izvrsten boritelj, i vi ste mi baš prišli na met; kdo vé, ali vas ne zadenem?“

„Kako to mislite?“ vpraša Francoz.

„Še ves mesec mi je tukaj zaprtemu sedeti,“ reče Vinnicki, „a vi Francozi ne ostanete dalje pri dvori, vse vas odpošlje kraljica sama. — Vendar ne uplašite se, morebiti nejsem tako huđ kakor grozen. Plemeniti gospod! roko mi podajte, kajti me resnično veseli, jer napósled vsi vidite, ka dvor, v katerem so Francozi, ne prebije brez blazna. Povedite mi, kaj bi radi?“

„Za Boga višnjega,“ Francoz jame silno prositi, „za Boga višnjega te rotim, pridí zopet v dvor i razveséli nam kralja.“

„Ne more biti“, Vinnicki naglo odgovori, ter sam s seboj začne po tihem šteti na prste, i potem reče: „pred 7—8 dnevi vam ne morem ustreči.“

„Gorjé!“ zakriči Francoz.

(Konec prih.)

Mahrov sin ni v postelji niti en dan ležal, torej je bilo vse laž kar je o njegovih nevarnih ranah kričal „Tagblatt.“ Poprej je bil ta mladenič Sokolovec, a njega oče ga je tako v strah prijel, celo zapiral, da je moral prestopiti k turnarjem, o katerih se zdaj pripoveduje, da se mislijo sami razdružiti.

Zanimljiv je pogovor 24. maja med narodnjakom in necim nemškim zdravilskim doktorjem, kateri je v ljubljanski bolnici.

Narodnjak: kako je včeraj posekanemu Hrastárjavemu?

Doktor: ne preslabo.

Nar.: kako je s presekanimi prsti?

Dokt.: malo krvavé.

Nar.: kako na glavi z rano, ki je prsta dolga in tri prste široka?

Dokt.: o, saj ni kost presekana! To so vse lepo zacéli.

Nar.: kako na hrbtu (zopet na hrbtu? O slavni pogum!) z obema ranama od sabelj?

Dokt.: dobra natura vse prebije.

Nar.: govori se, da je ves hrbet marogast.

Dokt.: o, kaj to!

Nar.: a vse vkupej bode menda vendar težko poškodovanje.

Dokt.: N i k a k o r n e!

Nar.: torej težko telesno poškodovanje je samo to, če se kacemu hlapcu izbije ostanek omajanega zoba, kakor je bilo pri sokolovski tožbi?

Doktor, kateri še le zdaj zapazi, da ga je narodnjak na led zvodil, pogleda malo čudno, a vendar glasno reče: da, to je bilo težko poškodovanje, in jaz to še z m e r o m trdim!

Nar.: krasno, gosp. doktor! Z Bogom!

Značajna je dogodba, ktera se je te dni med konjiki pripetila v Štépanji vasi. Dva prostaka ter en desetnik (korporal) so v krčmi pili, ter vname se prepir med desetnikom in enim izmed prostakov. Gredó iz hiše, ter desetnik prostaka tako razseka s sabljo, da so ga potem nesli v bolnico. Desetnik in drugi, pričujoči prostak sta pozneje hotela stvar tako zasukniti, kakor bi ga bili kmetje raztolkli, a ranjenik je vendar sam povedal vsu resnico. — Dobri izgledi v srce segajo!

Iz Ljubljane, 24. junija. [Izv. dop.] Preteklo bo pol leta, kar zastopajo naše mesto representantje konšt. društva. In kaj so storili na korist in blagor občinstva? Razun znane lažnjive prememorije pokazati nimajo tudi najmanjše reči, kar bi opravičilo tisto bojazen, tist vik in krik, s kojim je sumičil ob času volitev „Tagblatt“ poprejšnji narodni odbor. Da so se udeležili 23. maja t. l. turnarskega izleta ter dali s turnarji vred prvi nagib, da se je prelivala nedožna kri, kakor bo preiskavanje pokazalo; da so kmalu potem pomnožili mestno policijstvo za par glav: vse to in enako si menda ne morejo šteti v posebno slavo. Ko bi imeli za mesto toliko zaslug kar jih nimajo; ko bi imeli župan, podžupan in drugi odborniki toliko mestnih prebivalcev za-se; ne trebalo bi ni policajev množiti, ni novega orođa kupovati na mestne stroške. Praznih besedi in publih fraz so naši liberalci res lepo vajeni, da bi pa kaj sklenili in na korist mesta izvršili, jim do zdaj še ni prišlo na misel. Prva očitna funkcija županova je bila: da je opravljal delo, pri kojem smo bili do sedaj vajeni viditi može črno oblečene. Če je to vse, kar nam je ob šasu volitve obljuboval Blatovaški list, da nam bo vaša zlata éra donašala, če nam vaša inteligencija nič boljšega ne more dati: potom pa le pojte rakom živizat, vremena lažnjivi vi preroki. — Pa kakor je videti so se že navečali Dežmanovih burk tudi zasedovalci kuruličnih stolov sami. Razkačeni, da jih je posadil z neslano svojo promerorijo tako grdo v blato, jeli so že sami po mestu raztrošati novico, da se misli zbor raztirati. Verjamejo, da niso potresene cvetke na magistratu ljudem, ki ne znajo ni brati, niti pisati; ki so zapleteni pri viharnih debatah v pajkovih mrežah. Res kaj tacega Ljubljana še ni doživela, da bi se mestni očetje utikali v vse, naj že spada v njih delokrog ali ne; da bi najrajše uničili kupčijo in obrtnijo s tem, da bi spravili Ljublj. pod izjemni stan in to vse samo zato; da bi smeli brez skrbi fantalinski turnarji uganjati po mestu in okolici svoje neslane igrače. — Kam bomo prišli! — Kakor vsako leto obiskovalo je tudi letos mnogo ljudi iz mesta kres na Drenikovem griču. Pa kakor so šli veseli gori, tako nezadovoljni so se vračali. Za vsacim grmom so se blisketali bajoneti, sablje in puške, ter se obračali proti „galgenvögglom.“ Naš župan ne zamudi nobene prilike, da bi ne dražil in hujskal tiste stranke, ki noče iskati zveličanja pri Dežmanu; res njemu se liberalnost cedi že čez grlo! —

Včeraj je dobil g. Alešovec razloge, zaradi katerih se mu je „Brencelj“ konfisciral. Prvič zaradi članka: „Zopet dolg nos,“ drugič zaradi pesmi: „Turniček drugi in tretji“ in zaradi figure na zadnji strani. Po volji jim ni bil torej ves „Brencelj.“

Iz Šmarskega okraja pri Celji 23. junija [Izv. dop.] Reči se mora, da živimo v času, v katerem se v Avstriji vse giblje, dela in trudi, ni enega naroda v mnogojezični Avstriji, ki bi roke križem držal; zdi se nam, kakor da bi drug drugega prekositi htel. Posebno je slovenskega naroda sveta dolžnost, da se boruje zoper nemško prisiljenost, kakor je to vsega telesa naloga, ravno tako je tudi naloga vsakterega posameznega uda tega razprostranega drevesa. Mil, lep jezik nam je stvarnik podelil, ljubimo ga, spoštujemo ga, in ne nehajmo, dokler nima veljave v naši državi, kakor nemški že zdavno ima; „enaka bremena, enake pravice.“ Res je, da da se narodna zavednost čedalje bolje razvija, a že priprosti kmetič se svojih narodnih pravic zaveda tudi v lepem šmarskem okraji. To je pokazalo ljudstvo že pri marsikteri priložnosti. Če smo volili poslance v deželni zbor, bili so volilci naši vselej na narodni strani; šole naš kmet le slovenske tirja, ker vé, da le te edine zamorejo njegovim otrokom kaj koristiti; en sam slovensk dopis od gosposke mu je ljubši, kot 100 nemških; slovenski časnik naš kmetič rad prebira, če mu ga le daš, in bi si ga tudi rad sam naročil, če bi ga druga plačila tako ne tlačila; pri društvu sv. Mohora jih je iz tega okraja lepo število; tabora v Žavcu se je iz tega čv tudi prav oddaljenega okraja prav mnogo vdeležilo; vidi se, da v narodnem življenji

nismo zaspani; ali vendar je vse to premalo; potreba je, da se ta narodni čut zmirom bolj zbuja. Dobro bi bilo, ljudstvu pogosto prilike dajati, da bi spoznavalo pravice, ktere se mu še odtrgujejo, in mu pomagati do pravega izobraženja. K temu veliko veliko pripomorejo tabori. Tukajšnim kmetom, kateri so žavski tabor obiskali, je ovi shod prav veliko koristil, radi se še zdaj od taborja pogovarjajo, čutijo, da se jim ni treba slovenskega jezika sramovati, ampak da ravno toliko velja kot nemški. Ravno iz ust teh kmetov smo že tolikokrat slišali željo: „o ko bi še enkrat tukaj blizo tabor sklicali, kako radi bi se ga udeležili.“ Narodnjaki, ljudstvo samo Vas prosi za tabore, ne preslišajte njegovega glasa! Kje bi bil bolj pripraven kraj za tabor v tej okolici, kot v Šmarji pri Celji. Tam je okrajni urad, in kmet večkrat tje zahaja; tje je od vsake strani lepa, odprta, ne težavna pot; železnice postaja je v št. Jurju pod Rifnikom, peš kako poldrugo uro hoditi; vsa okolica z ljudstvom obilno naseljena, in zakaj je še naj pripraviš kraj za tabor? rečem očitno: ker ravno tam prebiva duša celega okraja, srce vsega ljudstva, ljubljen in spoštovan mož od vsakterega, veljaven gospod Franc Skaza, veliki posestnik, predstojnik okrajnega zastopa, obč. svetovalec, skoz in skoz naroden mož. Pri vsakem početji mora nekdo biti vodja vsega; do koga družega se hočemo obrniti, kot do Vas, zvesti sin matere Slave! Vemo da ne hrepenite po hvali, tedaj ne zamerite, če tukaj nekaj Vaših znanih zaslug omenim. Pri vsaki volitvi deželnega poslanca ste se veliko trudili za narodnega kandidata; to se je pri zadnji volitvi prav lepo pokazalo; branili so se volilci šmarskega okraja v Celji pred volitvijo nemškutarških napadov prav hrabro, od Vas podučeni; niso se podali od hiše zbirališča, dokler niste Vi prišli, ter so rekli: „dokler g. Skaza ne pridejo, ne gremo nikamor“; in ko ste se prikazali, Vas je bilo vse veselo; pri volitvi je po Vašem izgledu ves okraj za g. Žužata glasoval. Pri okrajnem zastopništvu pod Vašim poglavarstvom kot načelniku narodni duh vlada; med vsemi okr. zastopami je okrajni zastop šmarski pri deželnem zboru prvi prosil za zedinjenje Slovencev; Vi ste zbudili misel ustanoviti okrajno glavno šolo v Šmarji na narodni podlagi, ktera se tudi, če se tudi mnogotere ovire stavijo, enkrat speljati mora, za kar Vam mora vsaka hiša okraja hvaložna biti; le takim šolam se ima ljudstvo na Českim za svojo izobraženost zahvaliti; Vaša roka je vedno odprta, kjer je treba pomagati narodni stvari. To smo le zato omenili, da tudi čast. bralci spoznajo, da to je pravi mož, do kterega se obračamo mi šmarski okoličani s prošnjo: „Skaza, ljubljenc naš, napravite nam tabor, kterega nam je celo potreba“; in drugi zmirom zvesti narodnjaki v okolici: Dr. Ipavic, Kopač; Ripšelj, Wolf pomagajte nam, pomagajte. Z združeno močjo bodo vsi stroški poplačani; vemo tudi, da nemškutarške moči se Vam bodo ustavljale, ali pustimo jim veselje, dokler jim je mogoče se zabavljati; vse bo premagano, in zmaga bo toliko večja. Skličite tabor meseca avgusta ali septembra, slovenskega ljudstva bo privrelo veliko, če ne več kot v Žavec, saj toliko; še zagotovim obiskovalcev tabora s Hrvaškega, do ktere meje je le nekaj čez pol druge ure. — Pokažimo nasprotnikom, ki se tudi vzdigujejo, da ljudstvo drži z narodnjaki, ne pa z malo peščico nemškutarčkov. Na noge tedaj brez strahu, združeni in doseglo se bo veliko!

Iz Dunaja, 23. junija. H. G. [Izv. dop.] Treba je, da enkrat pišem o tukajšnih Slovencih in njihovem gibanji. Poročal sem že ob svojem času, da so se lani slovenski študentje bili združili s hrvaškimi v eno društvo „Jug“. To društvo obstaja še. Letos pak so prišli Slovenci do prepričanja, da jim je treba zraven vzajemnega „Juga“ tudi še posebnega slovenskega društva. Zedinilo se jih je torej na 60 v društvo „Slovenijo“. Na svobodnem Dunaji, na viru cislajtanskega liberalizma pa vlada tega društva ni dovolila in njegovih pravil ni hotela potrditi, in sicer zato, ker je društvo po §. 1. politično. Namen društva je omika in izobraženje njegovih udov v politično-znanstvenem, narodnem in svobodnomiselnem oziru. Od Slovencev izbran prvosednik osnovalnega odbora je šel namestnijskega svetovalca, ki ima referat o društvenih rečeh, interpelirat, pod kterimi pogoji bi se društvo dovolilo in pravila potrdila. Rekel je komisar, da dokler je društvo politično-znanstveno, se ne more dovoliti. Odbornik reče, da so pripravljeni to izpustiti. Ali gospod svobodnjak hofrath je djal, da tudi v besedi „narodno“-„svobodnomiselno“ tiči politika, da se torej to akademično društvo nikakor ne more potrditi (ker niso vsi udje polnoletni, kar je pri političnih društvih potrebno). Slovencev odbornik ga je na to vprašal: od kod prihaja dvojna mera, da je vlada potrdila več nemških in magjarskih študentovskih društev, ki imajo določno politični program: „politische ausbildung, — unterstützung deutscher interessen, — förderung demokratischer interessen, — vollständige anerkennung des dualismus und anschluss an das einige Deutschland, — concentration und einigung des magjarschen elementes“ — etc. etc. Taka društva so: „deutscher studentenclub“, — egyetemi magyar-club, — müegyetemy magyar-Kör — kosmopolit. studentenclub „Societas“, — Alemania, Arminia, Germania, Silesia, Teutonia“ itd. itd. Ali „quod licet Jovi, non licet bovi“: kar se je nemškim in magjarskim študentom dovolilo, to se Slovincem ni hotelo, prav kakor ob času Bacha in Metternicha. To je avstrijska svoboda, tista, ki se jej po nemških listih toliko kadi in slavo poje. Policija pa zdaj bajé jako skrbno na Slovence pazi, in je nekatere odgovorne storila za to, da se ne shajajo. — Sicer pa moram reči, da kar časa jaz Dunaj poznam, ni bilo še tako sploh vrlih, za domovino vnetih mladeničev slovenskih, kakor so zdaj. Bog daj, da bi ostali zvesti, da bi ostali značajji, kajti treba jih je in jih bode naši dragi domovini.

Iz Prage 22. junija [Izv. dop.] Volitve 86 poslancev v česki deželni zbor še sicer niso razpisane, pa bodo kakor je čuti konec meseca julija ali pa v začetku avgusta. Znano Vam je, da so to volitve mesto onih poslancev, ki so podpisali deklaracijo, ter zaradi tega svoje mandate zgubili. Koliko dobička bo imela „liberalna“ stranka po teh novih volitvah, ni težko takoj naprej določiti. Volitve se bodo vršile po taci okrajih, kjer so volilci še v selej pokazali, da so narodni ter vselej narodnjake volili. Ko so oddali česki poslanci znano deklaracijo, so pokazali njihovi volilci očitno v

dopisih in brzojavih, da se zlagajo popolnem z onim činom. Od te dobe se pa volilci niso spremenili v škodo naroda, pač pa v njegov prid, in ni razloga, zakaj bi ne volili zopet ravno tiste poslance, kakor l. 1866. Trdno upamo in prepričani smo, da vladna stranka ne bode nikjer nič opravila. Sicer nasprotna stranka to dobro vé, vendar si pa nekteri domišljujejo, da bi znal vendar le kteri sicer naroden mož voljen biti, ki je pa „prepričan“ da po sedanji opozicijski poti ne gre, ter da vstopi v deželni zbor. Ali to je, kakor sem že rekel, le domišljija nekterih dopisnikov v dunajske liste, ter bo gotovo to ostala. — Z Velikih Borovic se brzojavlja, da so med 4 obtoženci zaradi pretepa trije obsojeni, in sicer eden na 6 tednov, drugi na 1 mesec in trije na 14 dni. Ne verjamem, da bo odmerjena kazen kranjskim kmetom po istem vatlu kakor borovskim. — Petarda še zmerom ni potihnila; vsak dan je kaj slišati o novih zaporih. V Pragi so menda že vse zaprli, kteri so bili količkaj sumljivi; kakor je čuti, iščejo zdaj po deželi, kjer je pre mnogo oseb v tanki zvezi, če ne ravno s petardo, vsaj pa v skrivni zaroti. Neki dopisnik dunajskega lista, hoče celo dobro podučiti biti, da je v imenovanji zvezi tudi imenitna oseba staročeskega tabora. Najbrž tudi le domnevanje.

Naznaniti imam Vam še o dveh drugih rečeh, ki so morda važnejše, ker se tikajo Slovanstva sploh. Te so: politično društvo „Slovanska lipa“ ter Husova svečanost. Pravila „Slovanske lipe“ so že potrjena, ter začne društvo v kratkem svoje delovanje. Načelo društva je, kakor Vam bo morda že znano, širiti demokratično-liberalne naglede, ter gojiti slovansko vzajemnost. Društvo je, kakor že njegov namen pravi, ustanovljeno od českih demokratov, kteri imajo po vsem Českem mnogo privrženecv. Upati je torej da bo našla „Slovanska lipa“ mnogo podpore. Najdajati se je podpore tudi od drugih Slovanov. In ne le podpirati bi se imelo to društvo od vseh Slovanov, marveč posnemati ga je treba in koristno. Vzajemnost slovanska bo le potem kaj več nego ideja, ako se zanjo kaj stori. Očividno pa je, da je nam Slovanom posebno pa avstrijskim potreba vzajemnosti ter jo gojiti. Naj bi se torej osnovala take društva po vseh slovanskih deželah. —

Svečanost rojstva Jana Husa, ki bo 5. septembra v Pragi in Husinecu, ni manj zanimiva za Slovane, ker bo kakor čujem slavnostni odbor povabil vse slovanske veljake in narodnjake k tej svečanosti. Svečanost se bo vršila en dan v Husinecu in dva dni v Pragi. Priprave so velikanske, in upati je, da bomo življali zopet letos krasno svečanost kakor lani. Slovinci, ne pozabite priti tudi vi, pa v večem številu nego lani!

Politični razgled.

Delegacije so sklicane na 11. dan junija meseca. V vojnem proračunu bo tirjal le Kuhn 158.599 gl. samo za one generale, ki prav za prav ne štejejo med vojake ampak opravljajo le na cesarskem dvoru osebne službe. Lanka cislajtanska delegacija se je bila izrekla proti temu potrošku, vendar ga je g. minister zopet postavil v proračun.

V „W. N. Tgb.“ smo brali, da noče nihče postati vladi svetovalec pri deželnem predsedništvu Kranjskem in sicer zaradi knjeza Metternicha, ki je že to službo imel, ko so navadni ljudje njegove starosti — ne govoriti o vednosti — morali se biti ubogi praktikanti. Mi na ta uradna vesnost ni smo mogli prav verovati. Imeli smo prav. Zdaj je tudi pod mladostnim Metternichom službo vladnega svetovalca dobil in prevzel znani g. Hočevar, ki je v srenjskem zboru ljubljanskem že enkrat vlado blamiral. Oster pa utegne pri vsem tem g. Hočevar vendar le biti.

V enem dunajskih listov smo brali, da se je med Francijo in Italijo sklenila pogodba, po kateri bi ob veljavo prišli tako imenovani septemberski dogovori. Francija bi zapustila Rim in dala Italiji navoljo, kaj boče začeti glede papeževega posestva. Italija bi morala za to obljubiti, da ostane neutralna, ko bi se primerila vojska med Francijo in Prusijo. Verjetno vse to pač prav nič ni.

Konečno obravnavanje proti linškemu škofu se je postavilo na 12. dan julija meseca. Ali bo hotel škof prostovoljno iti pred porotnike ni še gotovo.

Na Českem bo prjhadnje čase mnogo taborov. Nekteri imajo jako zanimljive programe. Taborovanje se v nedeljo prične tudi v Lvovu. „G. Nar.“ svetuje, naj bi se na galiških taborih tirjalo, da morajo vsi ondodni državni poslanci svoje mandate v tej lastnosti odložiti.

Deak je zbolel, vendar se nalejajo, da se bo mogel še udeleževati posvetovanja v reformi pravosodja, ktero hoté levičnjaki vsakako zatreti. Samo da bi se posvetovanje kolikor mogoče potegnulo, torej sklepanje odložilo, oglasilo se je že 63 govornikov v tej stvari med temi 40 levičnjakov.

Iz Kragujevca naznanja brzojav: Knjez Milan jo pozdravil skupščino, ki ga je sprejela s živio-klici. Potem je vlada odprla skupščino s prestolnim govorom. Govor se je spominjal knjeza Mihajla in povdarjal željo v lanski skupščini izrečene. Skupščina je sklicana, da bi dala deželi novo ustavo. Srbija ima sicer ustavo iz leta 1838, ki pa je bila dana brez ljudskega sodelovanja in se je že tudi preživela. Ljudstvo si mora samo dati svojo ustavo. Prestolni govor potem skupščino pozivlja, naj sestavi deželi take ustanove, ki jo bodo proti notrajnem prekucijam branile in nepredk pospeševale.

Ogerski listi pripovedujejo, da bo avstrijski proračun za leto 1859 znašal 86.661.000 gl. Saj jih imamo!

Pruski kralj je s prestolnim govorom sklenil colni parlament in severno-nemški državni zbor. Oba parlamenta sta slišala iz kraljevih ust zasluženo pohvalo, kralj pa nekoliko „hoch“ in komedija je bila končana. Prestolni govor ni omenjal nič posebnega, o zunajnih zadevah je čisto molčal. —

Iz Florence naznanja telegraf: Minister notrajnih zadev je razposlal 22. t. m. prefektom tole depešo: Včeraj zvečer je bilo po vseh provincijah mirno, le v Turinu, Neapelju, Padova in Paviji se je slišalo nekoliko vznemirjočih klicev, kteri so pa zopet sami od sebi potihnil. Revolucionarna stranka vendar ostaja še pri svojem namenu napravljati nereda, torej je treba, da so oblastniji neprenehoma pazne in ostre.

Razne stvari.

* (Tiskovno pravdo) bode imel tukaj izhajajoči nemški list „Marburger Zeitung“ zaradi članka: „prizadevanja farško-slovenske (pfäffisch-slovenisch) stranke“, kteri članek je bil tiskan 25. apr. Vrednik je pri prvem sodnijskem preiskavanji povedal, da ga je sam pisal.

* (Zašolske oglednike) na slov. šolah so, kakor v uradni „Wien. Ztg.“ beremo, res potrjeni vsi nenarodni možje, ktere smo zadnjič imenovali.

* (Z novo postavo) 12. maja 1869 je fevdna zveza na Kranjskem odpravljena. Enake postave so izšle za Koroško in Goriško ter za druge dežele tako imenovane Cislajtanije.

* (Alelujo) poje znani ljubljanski nemškutarski list zavoljo pisma, ki ga je 21. t. m. kranjski deželni prvosednik na okrajne zastopnike pisal ter jim zabičil paziti na „protiustavne“ narodne in klerikalne agitacije. Dežmanovi si obetajo da bode zopet na konja prišli. Nas pa ni strah pravič. Če bodo ti gospodje dolgo živeli, videli bodo, da za naš narodni program ne stoje „samo kaplanje“ temuč da bo slovenski narod ves stal za narodno svobodo in slovanstvo.

* (Nepotrjena postava.) Goriški deželni zbor je bil 1. oktobra lanskega leta sklenil, da se na viši realki v Gorici Italjani uče italijanski, Slovenci pa v 4 nižih razredih slovenski v viših pa nemški. Vlada te osnove ni potrdila, zaradi Slovencev ne, „ker so finančne in didaktične težave nepremagljive.“ Tedaj na vsej liniji vlada nam v narodnem oziru ni dovolila niti tega malega ne, kar so naši deželni zbori sklenili tako pohlevno. Bode pač treba taktiko spremeniti in poslušati, kaj svetovajo Čehi. Oportunistvo nam ni nič pridobilo. Zdaj menda že tudi naši državni poslanci to vidijo.

* (Liberalno?) Ljubljanski nemškutarski mestni zbor misli mesto policijskega komisarja odpraviti, ker „en sam uradnik lahko policijo oskrbljeva.“ — Policijski komisar je bil Svetec, To razlaga, nemara, vse zakaj Dežman, ki sam toliko policajev potrebuje, misli, da komisarja treba ni t. j. Svetca treba ni, ker je, če prav „ustavoljuben“, vendar-le naroden.

Dunajska borza od 25. junija.

Enotni drž. dolg v bankovcih 62 fl. 40 kr.	Kreditne akcije 310 fl. -- kr.
5% metalike z obresti v maju in nov. — fl. —	London 124 fl. 60 kr.
Enotni drž. dolg v srebru 70 fl. 55 kr.	Srebro 121 fl. 75 kr.
1860 drž. posojilo 104 fl. 10 kr.	Cekini 5 fl. 91 kr.
Akcije narod. banke 749 fl. — kr.	

Naznanilo.

Na prodaj je prijetno posestvo v Lokarjah,

četrt ure od železniške postaje „St. Georgen“ (sv. Jurij pod Rifnikom na slovenskem Štajarskem) na komisijski cesti blizu Celja, z 10 orali njiv, 9 orali travnikov, 2 ½ oralom pašnika, 11 orali hoste, 2 oraloma vinograda. Poslopje je vse zidano, z opeko krito in prav v dobrem stanji. Za krčmarijo prav pripravno.

Prodaja

Jurji Mastnjak,

posestnik v Lokarjah blizu železniške postaje „St. Georgen“ (Südbahnstation).

Oznanilo!

JANEZ LACHER

je preselil svojo bogato zalogo

pohištva, lesenega, pletenega, hišnega in kuhinjskega orodja in pa posteljnega blaga

v Graško predmestje v novo Šmidererovo hišo.

Ob enem p. n. občinstvu uljudno naznanjam, da pohištvo po želji tudi izposojujem. Kupljeno blago za svoje stroške zavijam in kamorkoli na dom pošiljam. Cela pohištva, za najmanjšo sobico kakor za velike salone in cele hiše se lahko takoj v moji zalogi izberó in odposljejo.

Priporočam svoje po najnovejših šegah ukusno izdelano blago p. n. občinstvu in obetam najboljšo postrežbo in kolikor mogoče nizko ceno, ktera se mi — ako bi to kdo želel — tudi v polletnih obrokih izplača.

V Mariboru maja meseca 1869.

Janez Lacher.